

Sygnatura akt VI Ka 818/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 października 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Łata

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Ewy Szlosar - Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2018 r.

sprawy **A. O. (1) (O.)**, syna A. i D.

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 158 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 14 czerwca 2018 r. sygnatura akt III K 1322/17

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624§1 kpk

1. zmienia punkt 1 zaskarżonego wyroku, w ten sposób, że:

a) przyjmuje, iż oskarżony A. O. (1) przypisanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 (pięciu) lat od odbycia w okresie od 21.05.2016 r. do 21.05.2017 r. kary 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności za podobne, umyślne przestępstwo z art. 207§1 kk wymierzonej prawomocnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 11.09.2014 r. – sygn. akt III K 227/14 – w ramach łącznej kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności wymierzonej tymże wyrokiem i czyn ów kwalifikuje z art. 158§1 kk w zw. z art. 64§1 kk,

b) uchyla względem oskarżonego A. O. (1) rozstrzygnięcie o karze i za tak zakwalifikowany czyn wymierza mu na mocy art. 158§1 kk karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonego od wydatków postępowania odwoławczego oraz od jednej opłaty za obie instancje, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 818/18

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje.

Apelacja prokuratora okazała się w pełni zasadna, a zarazem skuteczna w stopniu nakazującym zmienić zapadły wyrok poprzez:

a) przyjęcie, iż oskarżony A. O. (1) czynu przypisanego mu w pkt 1 dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od 21.05.2016 r. do 21.05.2017 r. kary ośmiu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne, podobne przestępstwo z art. 207 § 1 kk – wymierzonej prawomocnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 11.09.2014 r. – sygn. akt III K 227/14 – w ramach łącznej kary jednego roku pozbawienia wolności wymierzonej tymże wyrokiem oraz zakwalifikowanie tego czynu z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

b) uchylenie względem oskarżonego A. O. (1) rozstrzygnięcia o karze z pkt 1 i wymierzenie mu za tak zakwalifikowany czyn – z mocy art. 158 § 1 kk kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd I instancji starannie przeprowadził postępowanie dowodowe i w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dokonał prawidłowej analizy i oceny przeprowadzonego na rozprawie głównej materiału dowodowego. W świetle niekwestionowanych przez apelującego (a i de facto również przez oskarżonego) ustaleń faktycznych nie budziły najmniejszych wątpliwości okoliczności czynu przypisanego A. O. (1), jak i to, że swym zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 158 § 1 kk.

Sąd Rejonowy nie wziął jednak pod rozwagę i nie dostrzegł w ramach oceny prawnej (powielając błąd oskarżyciela publicznego popełniony już w akcie oskarżenia), że A. O. (1) w przeszłości – przed popełnieniem rozpatrywanego przestępstwa odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną za umyślny i zarazem podobny w rozumieniu art. 115 § 3 kk czyn z art. 207 § 1 kk.

Chodziło mianowicie o popełniony w okresie od kwietnia 2013 r. do 27 października 2013 r. występki polegający między innymi na fizycznym znęcaniu się oskarżonego nad swym ojcem – A. O. (2) i siostrami – E. O. i K. O. poprzez szarpanie i popychanie, a także poprzez groźbę pozbawieniem życia i uszkodzeniem ciała.

A. O. (1) został za to skazany na karę 8-iu miesięcy pozbawienia wolności przez Sąd Rejonowy w Gliwicach – wyrokiem z dnia 11.09.2014 r. – sygn. akt III K 227/14 (vide: k. 140-141), zaś wspomnianą karę pochłonęła orzeczona wówczas kara łączna 1-go roku pozbawienia wolności. Tę ostatnią karę wymieniony odbywał w warunkach dozoru elektronicznego w czasie od 21.05.2016 r. do 21.05.2017 r.

Kara wymierzona za wspomniane przestępstwo podobne wykonana tym samym efektywnie została w ramach kary łącznej. Nie mogło zarazem wzbudzać najmniejszych zastrzeżeń podobieństwo obu rozpatrywanych czynów. Z mocy samej ustawy są bowiem podobne przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia. Z kolei, odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego stanowi równorzędną na gruncie art. 64 kk – formę odbycia jej z pobytem w zakładzie karnym.

Aktualnego przestępstwa A. O. (1) dopuścił się w dniu 8 lipca 2017 r., a tym samym w granicach czasowych przewidzianych w art. 64 § 1 kk.

W konsekwencji potrzeba było uznać realizację wszystkich przesłanek recydywy szczególnej podstawowej, co doprowadziło do uzupełnienia opisu czynu przypisanego oskarżonemu o te właśnie przesłanki, zaś jego kwalifikację prawną o art. 64 § 1 kk.

Następstwem wszystkiego powyższego stała się konieczność modyfikacji wyroku również w zakresie rozstrzygnięcia o karze. W omówionych warunkach nie wchodzi w rachubę wymierzenie kary ograniczenia wolności, jako iż ta ostatnia w najmniejszym stopniu nie odpowiada wadze popełnionego czynu, jego społecznej szkodliwości i stopniowi zawinienia sprawcy.

Okoliczności obciążające zdecydowanie bowiem przeważają. Dość wskazać na uprzednią karalność oskarżonego, w tym za kolejne przestępstwo podobne z art. 158 § 1 kk (wyrok Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 3.11.2011 r. – sygn. akt II K 1152/11). We wszystkich trzech przypadkach wcześniejszych skazań orzekane były kary typu wolnościowego. Dotyczyło to również kary będącej podstawą ustalenia recydywy. W wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia

11.09.2014 r. – sygn. akt II K 227/14 wykonanie łącznej kary pozbawienia wolności pierwotnie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący pięć lat. Sąd ów – postanowieniem z dnia 25.01.2016 r. zarządził wykonanie tejże kary.

Kary nieizolacyjne w żadnej mierze nie wdrożyły A. O. (1) do przestrzegania porządku prawnego. Podobnego skutku nie wywarło zastosowanie dobrodziejstwa dozoru elektronicznego, skoro oskarżony aktualnego czynu dopuścił się zaledwie po nieco więcej aniżeli jeden miesiąc po zakończeniu odbywania kary w powyższym systemie.

A. O. (1) jest zatem sprawcą niepoprawnym.

Na korzyść wymienionego przemawiało natomiast fragmentaryczne tylko przyznanie się do zarzutu – tj. na etapie postępowania przygotowawczego.

Zawarta z pokrzywdzonym w przeddzień rozprawy odwoławczej „ugoda” z pokrzywdzonym nie może natomiast zostać oceniona inaczej aniżeli nieudolna próba poprawienia w sposób doraźny swej sytuacji procesowej.

Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności, uznając iż taka właśnie kara odpowiada znacznemu stopniowi zawinienia A. O. (1) i takiemu stopniowi szkodliwości społecznej popełnionego przezeń występku. Kara ta nie zawiera w sobie cech represji nadmiernej i w należyтым stopniu spełni swe cele zapobiegawcze, wychowawcze i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymany został w mocy. O wydatkach postępowania odwoławczego oraz o jednej opłacie za obie instancje orzeczono jak w pkt 3 wyroku niniejszego.